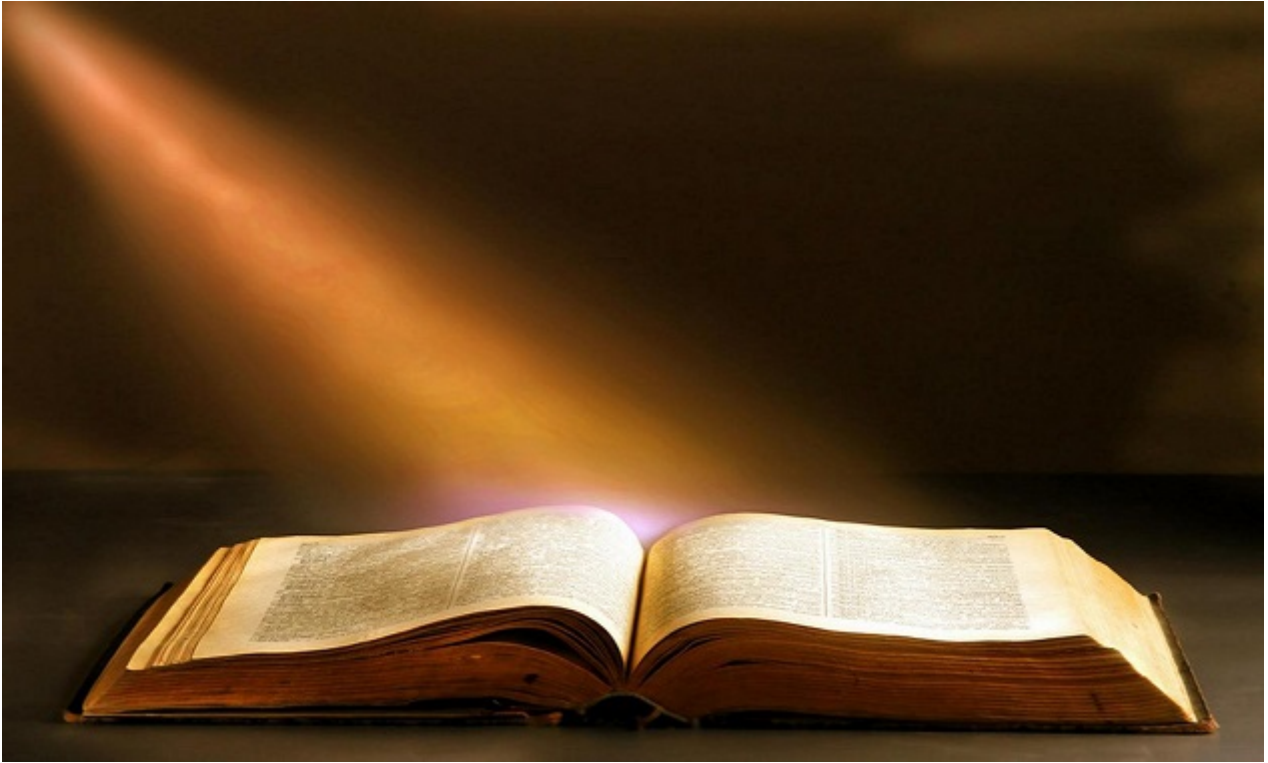

Ποια προηγήθηκε: Η Καινή Διαθήκη ή η Εκκλησία; [1]

[Ορθοδοξία](#) / [Καινή Διαθήκη](#)

[π. Ιάκωβος Μπέρνσταϊν](#)

Ως προσήλυτος στο Χριστιανισμό από τον Ιουδαϊσμό, ο π. Ιάκωβος ήταν πρωταθλητής εφήβων στο σκάκι όταν υπέστη μια δραματική εμπειρία μεταστροφής στα δεκαέξι του που τον οδήγησε στο Χριστιανισμό. Είναι επίσης ένας από τους ιδρυτές της οργάνωσης «Εβραίοι για το Χριστό». Η πορεία του τον οδήγησε κατευθείαν στην Ορθοδοξία και το ταξίδι του καταγράφεται στο βιβλίο του «*Surprised by Christ*». Πρόκειται για την πορεία ενός ανθρώπου που αναζητά την αλήθεια και δεν παραιτείται μέχρι να τη βρει. Είναι ιερέας στην εκκλησία του Απ. Παύλου στο Brier, WA των Ηνωμένων Πολιτειών.

Ως Εβραίος προσήλυτος στο Χριστό μέσω του Ευαγγελικαλικού Προτεσταντισμού ήταν φυσικό να επιθυμώ να γνωρίσω καλύτερα το Θεό μέσω της μελέτης της Αγίας Γραφής. Κατ' ακρίβειαν μέσω των Ευαγγελίων της 'απαγορευμένης' Καινής Διαθήκης, άρχισα να πιστεύω στον Ιησού Χριστό ως τον Υιό του Θεού και τον αναμενόμενο Μεσσία στα δεκαέξι μου χρόνια. Κατά τα πρώτα χρόνια της μεταστροφής μου, η θρησκευτική μου εκπαίδευση προερχόταν από την ιδιωτική

μελέτη της Γραφής.

Μέχρι να εισέλθω στο Πανεπιστήμιο, είχα στην κατοχή μου μιά Βιβλο τσέπης που την κουβαλούσα παντού. Αποστήθιζα τα αγαπημένα μου εδάφια και τα θυμόμουν σε ώρες πειρασμού ή τα μετέφερα σε άλλους, όταν προσπαθούσα να τους πείσω για το Χριστό. Η Βίβλος έγινε για μένα τότε- όπως είναι και σήμερα- το πιο σημαντικό βιβλίο. Μπορώ να πω από τα βάθη της καρδιάς μου μαζί με τον Απ. Παύλο, ότι:

«πάσα γραφή θεόπνευστος και ωφέλιμος προς διδασκαλίαν, προς ελεγμόν προς επανόρθωσιν, προς παιδείαν την εν δικαιοσύνη» (Β΄ Τιμ. 3, 16)

Αυτά είναι τα καλά νέα!

Τα κακά νέα είναι ότι αποφάσιζα μόνος μου για την ερμηνεία των Γραφών. Για παράδειγμα, ήμουν τόσο ενθουσιασμένος που γνώριζα το Χριστό ως τον πλέον στενό και προσωπικό μου φίλο, που πίστευα ότι το μόνο που χρειαζόμουν ήταν η δική μου αίσθηση για Εκείνον. Ετσι σημείωνα με κίτρινο μελάνι όλα τα εδάφια που αφορούσαν τον Ιησού και αγνοούσα όλες τις αναφορές στο Θεό Πατέρα, ή την Εκκλησία ή το Βάπτισμα. Εβλεπα τη Βίβλο ως ένα θεικό εγχειρίδιο. Δεν πίστευα ότι χρειαζόμουν την Εκκλησία, παρά μόνο σαν ένα καλό χώρο για να κάνω φίλους ή για να γνωρίσω καλύτερα τη Βίβλο και να γίνω ένας καλύτερος αυτοδίδακτος Χριστιανός. Πίστευα ότι θα έκτιζα τη ζωή μου και την Εκκλησία με βάση το Βιβλίο αυτό. Δηλαδή έπαιρνα στα σοβαρά μόνο τη Βίβλο! Η ιστορία της Σωτηρίας ήταν

για μένα ξεκάθαρη: Ο Θεός έστειλε τον Υιό Του και μαζί έστειλαν το Άγιο Πνεύμα. Ύστερα εμφανίστηκε η Καινή Διαθήκη για να εξηγήσει τη σωτηρία και τέλος αναπτύχθηκε και η Εκκλησία.

Αυτό ήταν σχετικά σωστό αλλά όχι απόλυτα.

Επιτρέψτε μου να πω ότι η Βίβλος είναι ακριβώς αυτό που ο Θεός είχε σχεδιάσει. Το πρόβλημα βρισκόταν στον τρόπο με τον οποίο την είχα ξεχωρίσει και την έθετα στην υπηρεσία των δικών μου προσωπικών ερμηνειών- κάποιων όχι και τόσο κακών και κάποιων όχι και τόσο καλών.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΚΑΤΑΝΟΗΣΗ

Δεν περασε πολύς καιρός από τη μεταστροφή μου στο Χριστιανισμό, όταν ανακάλυψα ότι είχα παρασυρθεί στην παλίρροια του θρησκευτικού σεχταρισμού, εξαιτίας του οποίου οι Χριστιανοί διαφιλονικούσαν για το ένα θέμα μετά το άλλο. Μου φαινόταν ότι υπήρχαν - για παράδειγμα - τόσες γνώμες για τη Δευτέρα Παρουσία όσοι και οι άνθρωποι που ασχολούνταν με αυτήν. Έτσι όλοι καταφεύγαμε στις Γραφές. Η φράση:

“Πίστευω στη Βίβλο. Αν δεν είναι γραμμένο στη Βίβλο, δεν το πιστεύω».

έγινε η ‘πολεμική μου κραυγή’.

Αυτό που δεν είχα συνειδητοποιήσει, ήταν ότι και όλοι οι άλλοι έλεγαν το ίδιο πράγμα! Η απόλυτη εξουσία αφορούσε την προσωπική ερμηνεία του καθενός και όχι η ίδια η Βίβλος. Σε μιά εποχή που εξυψώνεται ιδιαίτερα η ανεξάρτητη σκέψη και η αυτοδυναμία, άρχιζα να γίνομαι ο ίδιος Πάπας! Οι κατευθυντήριες γραμμές που χρησιμοποιούσα για να εξηγήσω τη Βίβλο ήταν αρκετά απλές: Όταν η απλή έννοια των Γραφών ταιριάζει με τον κοινό νου, μην ψάχνεις για άλλη ερμηνεία. Πιστευα ότι όλοι όσοι ήταν αληθινά πιστοί και ειλικρινείς για να ακολουθήσουν αυτόν τον κανόνα θα επετύγχαναν την ενοποίηση των Χριστιανών.

Προς έκπληξή μου, αυτός ο ‘κοινός νους’ δεν οδήγησε σε μια αυξανόμενη καθαρότητα του Χριστιανισμού και ενότητα, αλλά σε ένα πνευματικό ‘ελεύθερο για όλους’! Αυτοί οι οποίοι πίστευαν σθεναρά ‘μόνο στη Βίβλο’ έτειναν να γίνουν οι πλέον διασπαστικοί, σχισματικοί και εριστικοί Χριστιανοί- πιθανόν ακούσια. Κατ’ ακρίβειαν, μου φαινόταν ότι όσο πιο πολύ κάποιος κρατούσε τη Βίβλο ως τη μοναδική πνευματική του αυθεντία, τόσο πιο διασπαστικός και σχισματικός γινόταν. Φιλονικούσαμε με σθένος ακόμα και για στίχους που αφορούσαν την αγάπη!

Μέσα στον κύκλο των φίλων της Βίβλου πρόσεξα μια μικρή μικροέκρηξη σεκτών και σχισματικών κινήσεων, κάθε μια από τις οποίες υποστήριζε 'πιστότητα στη Βιβλο' και παράλληλα ερχόταν σε σκληρή αντιπαράθεση με τις άλλες. Σοβαρές διαφωνίες αναφύονταν για όλα τα πιθανά θέματα: τα χαρίσματα, την ερμηνεία της προφητείας, τον κατάλληλο τρόπο λατρείας, την θεία κοινωνία, τη διαποίμανση της Εκκλησίας, τη μαθητεία, την υπακοή στην Εκκλησία, την ηθική, την ευθύνη, το κήρυγμα, τα κοινωνικά έργα, τη σχέση πίστης και έργων, το ρόλο των γυναικών και την οικουμενικότητα. Η λίστα είναι ατέλειωτη. Κάθε θέμα μπορούσε - και συχνά τα κατάφερνε - να διχάσει τους χριστιανούς.

Το αποτέλεσμα αυτού του διαχωριστικού πνεύματος ήταν η δημιουργία κυριολεκτικά χιλιάδων ανεξάρτητων εκκλησιών και αιρέσεων. Όσο και εγώ γινόμουν περισσότερο σεκταριστής, ο φανατισμός μου αυξανόταν και άρχισα να πιστεύω ότι όλες οι εκκλησίες ήταν μη βιβλικές. Δηλαδή το να γίνει κάποιος μέλος σε μια εκκλησία έθετε σε κίνδυνο την Πίστη. Για μένα 'Εκκλησία' σήμαινε 'τη Βίβλο, το Θεό και εμένα'. Αυτή η εχθρότητα με τις εκκλησίες ταίριαζε και στο εβραϊκό μου παρελθόν.

Φυσικά, δεν εμπιστευόμουν όλες τις εκκλησίες γιατί ένιωθα ότι είχαν προδώσει τη διδασκαλία του Ιησού με το να έχουν συμμετάσχει στην καταδίωξη των Εβραίων ή να έχουν μείνει παθητικοί στην καταδίωξη των Εβραίων καθ' όλη τη διάρκεια της Ιστορίας. Ωστόσο, όσο πιο σεκταριστής γινόμουν - μέχρι σημείου να γίνω αποκρουστικός και αντικοινωνικός - τόσο πιο πολύ αντιλαμβανόμουν ότι υπήρχε κάποιο σοβαρό λάθος στον τρόπο που αντιμετώπιζα το Χριστιανισμό. Η πνευματική μου ζωή δεν προχωρούσε. Ήταν ξεκάθαρο πια ότι τα προσωπικά μου πιστεύω για τη Βίβλο και για το τι με δίδασκε, με οδηγούσαν μακριά από την αγάπη και την κοινωνία με τους αδελφούς χριστιανούς και επομένως μακριά και από το Χριστό. Όπως έγραψε ο άγιος Ιωάννης ο Ευαγγελιστής:

«εάν τις είπη ότι αγαπώ τον θεόν και τον αδελφόν αυτού μισή, ψεύστης εστίν· ο γαρ μη αγαπών τον αδελφόν αυτού ον εώρακεν, τον θεόν ον ουχ εώρακεν ου δύναται αγαπάν» (Α' Ιωάν. 4, 20).

Αυτή η απομόνωση και η εχθρότητα δεν ήταν αυτό που με προσέλκυσε στο Χριστό. Ήξερα ότι η απάντηση δεν ήταν να αρνηθώ την Πίστη ή να απορρίψω τις Γραφές. Αλλά κάτι έπρεπε να αλλάξει. Ίσως ήμουν εγώ. Στράφηκα στη μελέτη της ιστορίας της Εκκλησίας και της Καινής Διαθήκης ελπίζοντας να μου ρίξουν φως στο ποια θα έπρεπε να ήταν η στάση μου προς την Εκκλησία και τη Βίβλο. Τα αποτελέσματα δεν ήταν αυτά που περίμενα.

[ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ]

<http://bit.ly/1ajx4tq>